

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κοιτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ «1924-2024: Ἡμερολογιακὴ Μεταρρυθμίσις καὶ Οἰκουμενισμός» - Μέρος Δ'

Βαλκανικὴ ἀναταραχὴ*

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς Ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως στὴν Ρουμανία καὶ Βουλγαρία

Ὅπως ὅλοι γνωρίζομε, ἐφέτος μνημονεύομε τὴν θλιβερὴν ἐπέτειο τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ποὺ ἐπεβλήθη στὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ Μάρτιο τοῦ 1924.

Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα, τὸ ὁποῖο προσκλήθηκα ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κυπριανὸ νὰ ἀναπτύξω στὴν σημερινὴ ὁμιλία μου.

Ὅμως πιστεύω, ὅτι στοὺς περισσότερους τῶν παρόντων εἶναι γνωστὰ αὐτὰ ποὺ ἔγιναν τότε στὴν Ἑλλάδα, δηλαδὴ κατὰ τὴν στιγμὴ τεραστίας πολιτικῆς συγχύσεως σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ, μὲ τὴν ἀφιξί ἀμετρήτων χιλιάδων προσφύγων ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ἔγινε ἡ ἔξαφνη καὶ ἀπρόσμενη ἐπιβολὴ τῆς ἀλλαγῆς στὶς Ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος, Κωσταντινουπόλεως καὶ Κύπρου.

Γνωρίζομε καὶ τὴν ἄμεση ἀντίληψι μιᾶς μεγάλης μερίδος τῶν πιστῶν, ὅτι ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς ἦταν ὄχι μόνον ἀπαράδεκτος, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετος εἰς τὴν Ὁρθοδοξία, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργία τοῦ μεγάλου κινήματος τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, κίνημα τὸ ὁποῖο ὑφίσταται μέχρι σήμερον, ἐφόσον τὸ ἀσυγχώρητο λάθος τῆς ἀλλαγῆς ὄχι μόνον δὲν διορθώθηκε, ἀλλὰ ἔχει πολὺ περισσότερο ἐπιδεινωθῆ μὲ τὴν σταδιακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ οἰκουμενιστικοῦ προγράμματος.

Γνωρίζομε καὶ τοὺς ἀγῶνες τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἄθλους τῶν ὁσίων Ὁμολογητῶν, ἐφόσον ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος [πρ. Φλωρίνης], οἱ Ὅσιοι Ἱερώνυμοι τῆς Αἰγίνης καὶ τῆς Πάρνηθος, ὁ Ἱερομάρτυς Ἰωσήφ τῆς Δεσφίνης, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Ἀμφιάλης [καὶ ἡ Ἁγία Νεομάρτυς

Αικατερίνη ή εν Μάνδρα] ήδη έχουν επισήμως δοξασθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας.

Πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Κλήμης ἀνέλυσε ἀπὸ τὸ βῆμα αὐτὸ μὲ πολλὴ λεπτομέρεια ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα, καὶ δὲν χρειάζεται καμμία προσθήκη στὴν γλαφυρὰ του ἐξήγησι.

Εφόσον, λοιπόν, ἡ ἱστορία τῆς ἐπιβολῆς τῆς μεταρρυθμίσεως στὴν Ἑλλάδα εἶναι γνωστὴ στοὺς περισσοτέρους ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ πολὺ λιγότερο ἡ ἱστορία τῆς ἀλλαγῆς στὶς ἄλλες χῶρες, ὅπου δυστυχῶς ἐφηρημόσθη, σκέφθηκα νὰ ἀφιερῶσω τὴν σημερινὴ ὁμιλία στὸ θέμα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀλλαγῆς στὶς γειτονικὲς χῶρες τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας. **Π**αραδόξως, μάλιστα, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου στὴν Ρουμανία ἐγίνε ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια, ὅταν ἡ πρώτη Ὀκτωβρίου ὠνομάσθηκε δεκάτη τετάρτη, ἡμέρα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τὴν ὁποίαν οἱ Ρουμᾶνοι τιμοῦν ἰδιαίτερος.

* * *

Α'. Στὴν Ρουμανία

Στὴν Ρουμανία, πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε τὶς ρίζες τοῦ ἡμερολογιακοῦ προβλήματος ἡδὴ στὴν μέση του δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος.

Μὲ τὴν ἔνωσι τῆς Μολδαβίας καὶ τῆς Οὐγγροβλαχίας, μὲ τὴν ὁποία δημιουργήθηκε ἡ βάσις τοῦ σημερινοῦ Ρουμανικοῦ κράτους, τὴν ἐξουσία ἀνέλαβε ὁ δυναμικός, ἀλλὰ πολὺ νεωτεριστῆς (ἄλλωστε καὶ μασῶνος) Ἀλέξανδρος Κούζα. **Π**ρῶτο μέλημά του ἦταν ἡ ἀπαλλοτριῶσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, καὶ ἡ ἐφαρμογὴ νέας διοικήσεως, προτεστανικοῦ τύπου, στὴν τοπικὴ Ἐκκλησία.

Ἀλέξανδρος
Ἰωάννης Κούζα
(1820-1873).

Μέρος αὐτῆς τῆς μεταρρυθμίσεως θὰ ἦταν καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἂν δὲν εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν σθεναρὰ ἀντίστασι τοῦ Ἁγίου Καλλίνικου, ἐπισκόπου τοῦ Βάλτζεα, ὁ ὁποῖος τότε, κατὰ οἰκονομία Θεοῦ, ἦταν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐπισκοπικοῦ σώματος τῆς χώρας. **Α**ὐτὸ ἐγίνε ἡδὴ τὸ 1865.

Απὸ τότε ἄρχισε νὰ δημιουργῆται στὸ νέο κράτος τῆς Ρουμανίας, καὶ στὴν πολιτεία καὶ στὴν ἐκκλησία, ἓνα ρεῦμα τὸ ὁποῖο

ἀπέβλεπε στήν Δύσι γιά ἔμπνευσι καί παραδείγματα στήν ἀπομάκρυνσι ἀπό τὰ Ὄθωμανικά πρωτότυπα, τὰ ὁποῖα ἐπικρατοῦσαν μέχρι τότε, καί οὕτως σταδιακῶς δημιουργήθηκε μία βαθειά διαίρεσις μεταξύ τῶν δυτικοφίλων καί τῶν παραδοσιακῶν, διαίρεσις ἡ ὁποία εἶχε πολὺ δυσάρεστα ἀποτελέσματα κατὰ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα.

Πάντως, μέχρι τὶς ἀρχές τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἐπικρατοῦσε στήν Ἐκκλησία ἓνα πνεῦμα παραδοσιακό, ὥστε τὸ 1903, ὅταν τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἔστειλε σὲ ὅλες τὶς κατὰ τόπον Ἐκκλησίες τὴν γνωστὴ ἐπιστολή, στήν ὁποία ζητοῦσε τὴν γνώμην τους σχετικὰ μὲ τὴν δυνατότητα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, ἡ Ρουμανικὴ Σύνοδος ἀπάντησε: «**Ἡ** Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ζητεῖ νὰ μείνωμε, ὅπως εἴμεθα τώρα, διότι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ παραβιάσωμε τὴν τάξιν τῶν ἱερῶν Κανόνων ἐὰν θὰ ἀλλάξωμε τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο, μὲ τὸ ὁποῖο ζῆ τόσο καιρὸ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ ἐκ τούτου κανένα πρόβλημα».

Ἡ πρώτη ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου στήν Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας ἐγίνε σὲ συνθῆκες βίας καί ξένης ἐπιβολῆς.

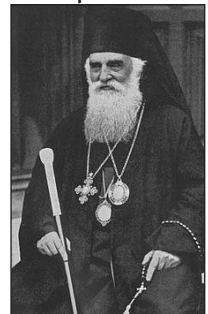
Τὸ 1916 ἦταν χρονιὰ σκοτεινὴ γιὰ τὴν χώρα: ἡ πρωτεύουσα, τὸ Βουκουρέστι, εὗρισκόταν ὑπὸ τὴν κατοχὴ τῶν Γερμανῶν ἐχθρῶν, καί ἡ κυβέρνησις, μὲ τὴν βασιλικὴ οἰκογένεια, εἶχαν καταφύγει στὸ Ἰάσιο, στὸν Βορρᾶ τῆς χώρας. **Τ**ότε ἐπέβαλαν οἱ Γερμανοὶ νὰ ἐορταστοῦν τὰ Χριστούγεννα στὶς Ὀρθόδοξες ἐκκλησίες μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο, πράγμα τὸ ὁποῖο δυστυχῶς ἐφηρομόσθη.

Κεραυνὸς ἐναντίον τῆς πράξεως αὐτῆς ἦταν μία ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Γαλακτίωνος Κορντοῦν, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἐγίνε ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου στήν Ρουμανία, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ πνεῦμα τοῦ νεωτερισμοῦ ἤδη εἶχε διαβρώσει τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία.

Τὸ 1920, Μητροπολίτης Βουκουρεστίου καί

Ὁ Ἐπίσκοπος Γαλακτίων Κορντοῦν (1883-1959) μὲ τὸν τότε Ἀρχιεπισκόπον Ἁγίου Γλυκερίου (1891-1985).

Ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας Μύρων Κριστέα (1868-1939)

Πριμᾶτος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἐξελέγη ὁ ἐπίσκοπος Καρασέμπες Μύρων Κριστέα, ἄνθρωπος πολὺ ἱκανὸς ὡς πολιτικός, ἀλλὰ ξένος στὸ ἀσκητικὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἀνεδείχθη μιμητὴς τοῦ Ἑλληνοσ καταστροφέως τῆς Ἐκκλησίας Μελετίου Μεταξάκη, περὶ τοῦ ὁποῖου ἔχομε ἀκούσει ἀρκετὰ στὴν προχθεσινὴ Ὁμιλία τοῦ Ἁγίου Λαρίσης.

Στὸ λεγόμενον «Πανορθόδοξο Συνέδριον», τὸ ὁποῖο ὁ τότε, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μελέτιος Μεταξάκης, συνεκάλεσε στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ 1923, ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἔστειλε ὡς ἐκπρόσωπο τὸν Ἀρχιμανδρίτη Ἰούλιο Σκριμπάν, ἄνθρωπο τῶν ἰδίων ἀντιλήψεων μὲ τὸν προϊστάμενό του, ὁ ὁποῖος συνυπέγραψε χωρὶς δυσκολία ὅλες τὶς ἀσεβεῖς προτάσεις τοῦ ἀθεμίτου αὐτοῦ συνδεδερίου: **γ**ιὰ τὴν ἀποβολὴ τοῦ ράσου καὶ γιὰ τὸν δεῦτερο γάμο τῶν κληρικῶν, γιὰ τὴν συντόμευσι τῶν νηστειῶν, κτλ. , καὶ, φυσικά, γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, ὥστε νὰ προσαρμοσθῆ στὸ ἡμερολόγιο τῆς Δύσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ κράτους.

Πολὺ σύντομα ἦλθε ἡ στιγμή γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ του.

Ἐνῶ στὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχε ἀρκετὴ ἀντίδρασις ἐκ μέρους τῆς Ἱεραρχίας στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου, στὴν Ρουμανία ἡ ἀλλαγὴ ἔγινε χωρὶς καμμία ἀνοικτὴ ἀντίρρηση ἐκ μέρους τῶν Ἀρχιερέων, ἐνῶ ὁ ἀπλὸς κόσμος δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ ὑποκύψῃ στὸν νεωτερισμό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀκολουθήσουν σκηνὲς φοβερὲς βίας καὶ ἀγρίου διωγμοῦ, εἰδικῶς στὴν ὑπαιθρο. **Π**αραδείγματός χάριν, τότε οἱ ἀργίεις τῶν μεγάλων Ἑορτῶν ἦταν στὴν Ρουμανία νόμος τοῦ κράτους, καὶ ὅταν ἦλθε, τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο, ὁποῖος πῆγε νὰ δουλεύσῃ στὰ χωράφια θεωρήθηκε ἐγκληματίας καὶ συλληφθῆκε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. **Τ**αυτόχρονα, οἱ ἐκκλησίαι, εἰδικῶς στὴν Μολδαβία, Μπουκοβίνα, καὶ Βεσσαραβία, ἀδειαζαν ἀπὸ πιστούς, οἱ ὁποῖοι ἀπεφάσισαν ὅτι ἦταν καλύτερα νὰ προσεύχωνται στὰ σπίτια τους παρὰ νὰ προδώσουν τὶς ἀρχές τους.

Ἦπῆρχε ὅμως ἐξ ἀρχῆς σθεναρὰ ἀντίδρασις ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Μοναχοὺς τῆς ἱστορικῆς Μονῆς τοῦ Νεάμτς, 32 τῶν ὁποίων ὑποσχέθηκαν νὰ μὴν δεχθοῦν τὸ νέο ἡμερολόγιο. **Ἐ**νώπιον τῶν ἀπειλῶν καὶ τοῦ κινδύνου, ὅμως, ἡ ἀντίστασις δυστυχῶς ἐλύγισε, καὶ πιστοὶ στὴν ὑπόσχεσί τους

ἔμειναν μόνο οἱ Μοναχοὶ τῆς Σκήτης Ποκρόβ, μὲ Ἡγούμενο τὸν Ἱερομόναχο Γλυκέριο. **Π**αρὰ τὶς πιέσεις, οἱ πατέρες ἔμειναν σταθεροὶ στὴν ὑπόσχесί τους.

Αλλὰ τελικῶς ἤλθε τὸ ἔτος 1926, καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ρουμανικοῦ Πατριαρχείου νὰ ἑορτάσουν τὸ Πάσχα μὲ τοὺς Παπικούς. **Μ**ὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὑπέβαλαν τὸ ἑαυτὸν τους στὸ ἀνάθεμα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου. **Τ**ότε ἀπεφάσισε ὁ πατὴρ Γλυκέριος, ὅτι ἄλλο περιθώριο ὑπομονῆς δὲν ἔμεινε. **Ἐ**φυγε ἀπὸ τὴν Σκήτη μαζὶ μὲ τὸν Ἱεροδιάκονο Δαβὶδ μόνο, καὶ ἐγκαταστάθηκαν σὲ καλύβια στὰ γύρω δάση, χωρὶς νὰ γνωρίζουν, ὅτι ὑπῆρχε καὶ σημαντικὸς ἀριθμὸς λαϊκῶν, οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ εἶχαν ἀρνηθῆ τὸν νεωτερισμὸ. **Α**πὸ τὴν στιγμή τῆς συναντήσεως τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου καὶ τῶν Ρουμάνων ἱερομονάχων, οἱ ὅποιοι λίγο ἀργότερα ἤλθαν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, μὲ τοὺς λαϊκοὺς αὐτούς, οἱ ὅποιοι παρέμειναν πιστοὶ στὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, ἄρχισε ἡ ἔνδοξος ἱστορία τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας στὴν Ρουμανία.

Τὸ ἔτος 1929 τὸ Ρουμανικὸ Πατριαρχεῖο ἀποφάσισε πάλι, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῶν ἄλλων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ εἰδικῶς τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ, νὰ ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα μαζὶ μὲ τοὺς Παπικούς ἀντὶ μὲ τὸ σύνολον τῶν Ὁρθοδόξων. **Ἡ** ἀντίδρασις τοῦ πιστοῦ λαοῦ αὐτῆ τὴν φορὰ ἦταν καὶ περισσότερο γενικευμένη, καὶ πιὸ σταθερῆ. **Ἡ** Μητρόπολις τῆς Βησσαραβίας, ἡ ὁποία μόλις πρὶν δέκα χρόνια εἶχε ἐνωθῆ μὲ τὴν Ρουμανικὴ Ἐκκλησία, ἀρνήθηκε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἐντολή, ὥστε ἡ ἰδία ἡ κυβέρνησις, φοβούμενη πολιτικὴ ἀναταραχὴ (διότι ἡ Βησσαραβία ἦταν κατοικημένη καὶ ἀπὸ μεγάλο ἀριθμὸ Ρωσοφώνων) ἀπαγόρευσε στὸ μέλλον νὰ τελεῖται τὸ Πάσχα μαζὶ μὲ τοὺς Δυτικούς, καὶ ὥρισε νὰ ἑορτάζεται πάντοτε τὸ Πάσχα μαζὶ μὲ τοὺς ὑπολοίπους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς.

Ο διωγμὸς ὅμως τῶν Χριστιανῶν οἱ ὅποιοι ἔμειναν σταθεροὶ στὴν πίστι, ὄχι μόνο συνεχίσθηκε, ἀλλὰ ἐπιδεινώθηκε. **Ο** Ἅγιος Γλυκέριος, μὲ τὴν συνεργασία τῶν ἄλλων ὀλίγων Ἱερομονάχων, οἱ ὅποιοι ἤλθαν ἀρωγοὶ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ τῶν πολλῶν λαϊκῶν ζηλωτῶν τῆς Πίστεως, εἶχε καταφέρει νὰ κτίσῃ 36 ἐκκλησίες, κυρίως στὴν βόρεια Ρουμανία, μέχρι το 1936. **Τ**ότε ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου βασιλέως Μιχαήλ, ὁ Πατριάρχης Μύρων, ὁ ὅποιος γιὰ διαφόρους πολιτικοὺς λόγους, ἐχρημάτιζε τότε καὶ πρωθυπουργός, ἐξαπέλυσε τὸν πλέον ἄγριο διωγμὸ

ὅσων εἶχε γνωρίσει μέχρι τότε ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία. Ὅλες οἱ ἐκκλησίες κατεδαφίσθηκαν, ὅλοι οἱ Κληρικοὶ φυλακίσθηκαν, ἐκ τῶν ὁποίων μόνο δύο ἐπιβίωσαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν: ὁ Ἅγιος Γλυκέριος καὶ ὁ πιστὸς συνάδελφός του, Διάκονος Δαβίδ.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς μας ἐδῶ νὰ διηγηθοῦμε ὅλη τὴν ἔνδοξη ἱστορία τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ διωγμὸς, τὸν ὁποῖο ὑπέστη ἡ Ἐκκλησία ἐκεῖ ὑπερβαίνει κατὰ πολλὰ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἐπέρασε ἡ Ἐκκλησία τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα ἢ στὴν Βουλγαρία, ὅπως θα δοῦμε ἐν συνεχείᾳ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ προσθέσωμε, ὅτι καὶ ἡ πτῶσις τοῦ Ρουμανικοῦ Πατριαρχείου ἦταν πολὺ πιὸ σοβαρὴ ἀπὸ ἐκείνη τῆς Ἐπισήμου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ περιέλαβε καὶ τὴν ἀλλοίωσι, ἔστω γιὰ δύο μόνο χρόνια, τοῦ Πάσχα, πρῶγμα τὸ ὁποῖο κολάζεται αὐστηρὰ ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ θέμα θὰ ἐπανέλθωμε στὸ τέλος τῆς Ὀμιλίας μας.

Νὰ στρέψωμε ὁμῶς τώρα τὴν προσοχή μας στὴν περίπτωσι τῆς Βουλγαρίας.

* * *

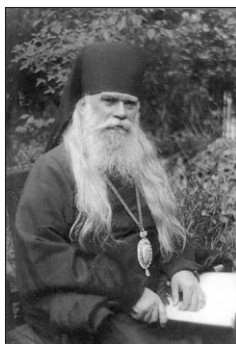
Β΄. Στὴν Βουλγαρία

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἔγινε στὴν Ρουμανία κατὰ τὰ χρόνια τῆς Μοναρχίας, ὅταν ὑπῆρχε τουλάχιστον μία περιορισμένη ἐλευθερία, καὶ μία δυνατότητα ἐπικοινωνίας μὲ τὸν ἔξω κόσμον.

Στὴν Βουλγαρία, ὁμῶς, ἡ ἀλλαγὴ ἔγινε πολὺ ἀργότερα, κατὰ τὸ 1968. **Τ**ότε ἡ Βουλγαρία ἦταν ἤδη εἴκοσι χρόνια στὰ χέρια τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος, δὲν ὑπῆρχε ἐλευθερία ἐκφράσεως, καὶ ἡ Ὁρθοδοξία εὐρισκόταν σὲ διωγμὸ. **Π**αντοῦ ἐβασίλευε ἡ ἀθεΐα, ὡς ἐπίσημη ἰδεολογία τοῦ κράτους.

Στὴν περίπτωσι τῆς Βουλγαρίας, παραδόξως, ἡ οἰκουμενιστικὴ ψευδοαγάπη, καὶ ἡ ἐπιθυμία προσεγγίσεως μὲ τὴν Δύσι φαίνεται ὅτι δὲν ἦταν σημαντικὸ κίνητρο γιὰ τὴν ἀλλαγὴν: **μ**ᾶλλον ἦταν μία πονηρὰ σκέψις τοῦ κράτους διὰ νὰ ἀποδυναμώσῃ τὴν Ἐκκλησία μὲ τὴν ταραχὴ καὶ τὸν κλονισμὸ τῶν ἀπλῶν πιστῶν, ὅπως θὰ ἦταν τὸ ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νεωτερισμοῦ.

Κατὰ τὸν Αὐγούστο λοιπὸν τοῦ 1968, ἀνήγγειλε ἔξαφνα ὁ Πατριάρχης Κύριλλος στὴν Σύνοδο, ὅτι προτείνει νὰ δεχθῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας τὸ λεγόμενον διωρθωμένο Ἰουλιανὸ

ήμερολόγιο. Δυστυχῶς, ἀπ' ὅσα γνωρίζομε, κανένας ἐπίσκοπος δὲν ἀντιτάχθηκε, καὶ ἔτσι τὸν Δεκέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους, ἡ 12η Δεκεμβρίου, ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ὠνομάσθηκε 25η, δηλαδὴ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

Κατὰ τὸ διάστημα μεταξὺ Ἰούλιο καὶ Δεκέμβριο, τὰ πνευματικὰ τέκνα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ Σομπόλεβ, τοῦ Ρώσου Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας, μὲ ἐπίκεντρο τὴν γυναικεία Μονὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης στὴν Σόφια ἔκαναν σαφές, ὅτι θὰ ἀρνηθοῦν νὰ δεχθοῦν τὴν μεταρρύθμισι.

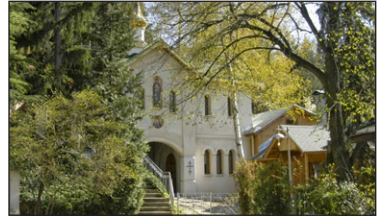
Ο Ἅγιος Σεραφεῖμ, στὸ διορθόδοξο Συνέδριο τῆς Μόσχας τὸ 1948, εἶχε παρουσιάσει δύο θαυμάσια ἄρθρα. Στὸ ἓνα ἀνέλυσε μὲ μεγάλη δεξιότητα τὸ διατὶ τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο εἶναι καὶ πρέπει νὰ παραμένῃ τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ στὸ ἄλλο κατεδίκασε δριμύτατα τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν. **Τ**ὰ πνευματικὰ του τέκνα ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ ἀκολουθήσουν, μὲ ὅποιοδήποτε κόστος, τὴν παρακαταθήκη τὴν ὁποίαν τοὺς ἄφησε κατὰ τὸν θάνατό του, ὁ ὁποῖος συνέβη τὸ 1955.

Στὸ χρονικὸ τῆς ἐνδόξου ἐνστάσεως στὴν Βουλγαρία ἐναντίον τοῦ νέου ἡμερολογίου λαμβάνουν τιμητικὴ θέσι οἱ Ἀρχιμανδριῆτες Σεραφεῖμ καὶ Σέργιος, ἀμφοτέρωτεροι καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Σόφιας, καὶ μάλιστα ὁ πρῶτος ὁ πλέον γνωστὸς Βούλγαρος Ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς, ὁ Ἀρχιμανδριτῆς Παντελεήμων καὶ ὁ Ἱερομόναχος Σεραφεῖμ, ἐφημέριοι τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Σκέπης, καὶ ὅλως εἰδικῶς ἡ ὁμολογήτρια Καθηγουμένη τῆς Μονῆς Σεραφεῖμα, ἡ ὁποία ἔγινε ἡ ψυχὴ καὶ ἡ μητέρα τῶν γνησίων πιστῶν τῆς Βουλγαρίας.

Ἡ ἴδια ἡ Γερόντισσα ἐκάλεσε τότε τὶς Μοναχὲς καὶ τὶς προειδοποίησε, ὅτι θὰ ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν διωγμούς, ἀλλὰ ἄφησε κάθε Μοναχὴ ἐλεύθερη νὰ διαλέξῃ τὴν πορεία της: **π**ρὸς τιμὴν τους, καμμία ἀπὸ τὶς δεκαῆξι Ἀδελφές τῆς Μονῆς δὲν διεφώνησε μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Γεροντίσεως.

Ο π. Σεραφεῖμ κλήθηκε σὲ συζήτησι μὲ τὸν Πατριάρχη τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1969, καὶ ἀφοῦ ὁ Πατριάρχης διεπίστωσε τὴν ἀδιאלλαξία του, ὅλοι οἱ πατέρες καταδικάσθηκαν, χωρὶς νὰ κλη-

θοῦν ἢ νὰ ἀπολογηθοῦν, σὲ ἀόριστη ἀργία, ἐνῶ οἱ Μοναχὲς καταδικάσθηκαν σὲ ἐξορία σὲ ἓνα ἀπομακρυσμένο μοναστήρι.

Τὸ Πατριαρχεῖο ὅμως, φοβούμενο μὴ διαρρεύση στὸ ἐξωτερικὸ ἢ πληροφορία γιὰ τὸν διωγμὸ, διότι τὸ Μοναστήρι ἤδη ἦταν πολὺ γνωστὸ διὰ τὴν μοναδική στὴν Βουλγαρία βυζαντινὴ ἀγιογραφία του, λίγο ἀργότερα, κατὰ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους, μετέβαλε τὴν ἄδικη ποινὴ σὲ τιμωρία νὰ λειτουργοῦν οἱ πατέρες μόνο στὸ Μοναστήρι, «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν», δηλαδὴ μὲ τὴν παρουσία μόνον τῶν Ἀδελφῶν τῆς Μονῆς.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Βουλγαρίας συνέχιζε τὴν ὑπαρξί της μέσα στις κατὰκόμβες γιὰ ἄλλα εἴκοσι χρόνια, μὲ φόβο καὶ τρόμο.

Καθημερινῶς ἔρχονταν πιστοὶ ἀπὸ ὅλη τὴν Βουλγαρία γιὰ νὰ ἐξομολογηθοῦν, νὰ κοινωνήσουν κρυφά, καὶ νὰ λάβουν παρηγοριά ἀπὸ τὰ φωτισμένα λόγια τῆς Γεροντίσσης Σεραφείμας.

Δυστυχῶς, οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῶν παλαιοημερολογητῶν τῆς Βουλγαρίας ἀναδείχθησαν μερικὰ ἄλλα πνευματικὰ τέκνα τοῦ Ἁγίου Σεραφείμ, μὲ πρωτοστάτη τὸν ἐπίσκοπο Λεύκης Παρθένιο, οἱ ὁποῖοι προφανῶς αἰσθάνονταν τὸν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως, διότι οἱ ἴδιοι δὲν εἶχαν τὸ σθένος νὰ ἀντιταχθοῦν στὸν νεωτερισμὸ, καὶ νὰ ὑποστοῦν τὶς συνέπειες.

Τὸ Μοναστήρι τῆς Ἁγίας Σκέπης, μὲ τοὺς τέσσαρες ὁμολογητὲς Πατέρες, καὶ τὴν Γερόντισσα Σεραφεῖμα, ἔγινε τὸ κέντρο τῆς Ὁρθοδόξου πνευματικότητος γιὰ τὴν Βουλγαρία στὰ σκοτεινὰ χρόνια τῆς κομμουνιστικῆς καταδυναστείας, μέχρι τὴν γνωριμία τους μὲ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανό, ὁ ὁποῖος ἄρχισε κρυφὰ ἀπὸ τὸ 1982 νὰ χειροτονῆ νέους ἱερεῖς γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας, καὶ μεταξύ τους τὸν νῦν Μητροπολίτη Βουλγαρίας Φώτιο - ἄλλα ἐδῶ εἰσερχόμεθα σὲ ἄλλο κεφάλαιο τῆς τοπικῆς ἱστορίας, ἐνῶ πρέπει νὰ περιορισθοῦμε στὸ θέμα τῆς ἀλλαγῆς καὶ τῶν ἀμέσων ἀποτελεσμάτων της.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου πράγματι ἐδημιούργησε μίαν μόνιμη διαίρεσι στὴν ἤδη βαρέως ἀσθε-

νοῦσα Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας, ἀλλὰ, ὅπως καὶ ἄλλου, ἔγινε καὶ αἰτία νὰ φανοῦν οἱ πραγματικοὶ φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ νὰ ἀναδειχθῆ ἡ σήμερα ἀνθοῦσα τοπικὴ Ἀδελφὴ Ἐκκλησία προπύργιο καὶ θησαυροφυλάκιο τῶν πραγματικῶν ἀξιῶν τοῦ πιστοῦ Βουλγαρικοῦ λαοῦ.

* * *

Συμπερασματικά, θὰ λέγαμε, ὅτι **πρῶτον** ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἔγινε παντοῦ μὲ σκοπὸ κακό, δηλαδὴ γιὰ τὴν προσέγγισι μὲ τὴν αἰρετικὴ Δύσι, τὴν προτίμησι τῆς ἀνθρωπίνης ἀνέσεως ἀπὸ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, τὴν καταφρόνησι τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν κατάλυσι τῆς Παραδόσεως.

Δεύτερον, ἐπιβλήθη, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἀπὸ ἀνθρώπους ξένους πρὸς τὸ ἀσκητικὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας μας, καὶ αἰχμαλώτους τῆς δυτικῆς νοοτροπίας· **καὶ τελευταῖον**, καὶ ἴσως τὸ χειρότερο, ὅπου ἐφηρημόσθη ἡ ἀλλαγὴ, ἔγινε αἰτία διαιρέσεως, σκανδάλων, διαμάχης καὶ διωγμοῦ. **Δηλαδή**, καὶ ὁ σκοπὸς ἦταν παντοῦ κακός, καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἀκόμη χειρότερα.

Κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ συμβαίνουν μερικὰ φαινομενικῶς ἀρνητικὰ γεγονότα στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ φανῆ ἡ προαίρεσις τῶν πιστῶν: **μὲ** τὸν ἴδιο τρόπο βλέπομε, ὅτι σχεδὸν ὅλοι οἱ Ἅγιοι δοκιμάσθηκαν σκληρῶς, γιὰ νὰ φανῆ ἡ ἀρετὴ τους. **Οὕτως** ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος, τὸ ὁποῖο δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισι, ὅπως σὲ ἄλλες κρίσιμες στιγμὲς στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, φάνηκαν οἱ ἀληθινὲς προαιρέσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔγινε ἡ δοκιμασία τῆς πίστεως, κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸ ρῆμα, ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ ὁ νόμος Του θὰ εἶναι «εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν».

Πράγματι, ὅπως σὲ ἄλλες στιγμὲς δοκιμασίας, ἤρωες πολλοὶ φάνηκαν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κληρικοὶ, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ, οἱ ὁποῖοι ἦταν καὶ εἶναι ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας. **Πολλοὶ** ἀπὸ αὐτοὺς ἤδη ἔχουν ἀνακηρυχθῆ ὡς Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰδικῶς οἱ ἅγιοι Ὁμολογητὲς Ἱεράρχες Γλυκέριος, Φιλάρετος καὶ Χρυσόστομος.

* * *

Ἐφόσον εἶδαμε, ὅτι τὸ Ρουμανικὸ Πατριαρχεῖο δύο φορὲς ἐτόλμησε νὰ ἐπιβάλη τὸ Παπικὸ Πάσχα στοὺς Ὁρθοδόξους κατοίκους τῆς χώρας ἐκείνης, τὸ 1926 καὶ τὸ 1929, θὰ ἦταν, πιστεύω, ἐπίκαιρο νὰ ἀναφερθοῦμε στὴν φετινὴ **Δήλωσι** τῆς **Συν-**

άξεως τῆς *Ιεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου*. Αὐτὸ τὸ σῶμα συνέρχεται κάθε τέσσερα χρόνια, και ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐπισκόπους τοῦ Πατριαρχείου, συμπεριλαμβανομένων και τῆς Κρήτης και τῶν λεγομένων «Νέων Χωρῶν», δηλαδὴ τῆς Μακεδονίας, Θράκης, και Ἡπείρου.

Δηλαδὴ, δὲν ἔχομε ἐδῶ νὰ ἀντιμετωπίσωμε ἀπλῶς μίαν ἀκόμη ἀκραία δήλωσι τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ἀλλὰ περὶ που διακοσίων πραγματικῶν ἐπισκόπων, δηλαδὴ ἐπισκόπων μὲ ποιμνιο, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Δήλωσις ἔχει ἀφετηρία τὸ ὅτι τὸ 2025 δὲν εἶναι μόνον ἡ χιλιοστὴ ἐπτακοσιοστὴ ἐπέτειος τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ὤρισε γιὰ πάντα τὴν ἡμερομηνία τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ, κατὰ τὴν σύμπτωσι ἡ ὁποία γίνεται κάθε πέντε χρόνια, συμπίπτει μὲ τὸ Πάσχα τῶν Δυτικῶν.

Ἡ Δήλωσις λοιπὸν ἔχει ὡς ἐξῆς:

«*Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, ἐκφράζεται ὁμοθυμαδὸν ἡ εὐχὴ ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα κατὰ τὸ ἐπόμενο ἔτος ὑπὸ τῆς Ἀνατολικῆς και τῆς Δυτικῆς Χριστιανοσύνης, νὰ μὴ ἀποτελέσῃ μίαν εὐτυχή ἀπλῶς σύμπτωσιν, ἀλλὰ τὴν ἀπαρχὴν τῆς καθιερώσεως κοινῆς ἡμερομηνίας διὰ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ κατ' ἔτος, συμφώνως πρὸς τὸ Πασχάλιον τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*».

Πίσω ἀπὸ τὴν φαινομενικὴ εὐχὴ αὐτή, νὰ ἐπιστρέψῃ δηλαδὴ ἡ ἐν γένει Χριστιανοσύνη τῆς Δύσεως στὸ Ὁρθόδοξο Πασχά-

λιο, –κάτι ἀστεῖο, ἐὰν τὸ κοιτάζωμε ἀντικειμενικά– κρύβεται μία ἄλλη ἀλήθεια, καὶ αὐτὴ εἶναι, ὅτι οἱ λεγόμενες ἐπίσημες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες τοῦ νέου ἡμερολογίου εἶναι ἔτοιμες νὰ διαπράξουν αὐτό, τὸ ὁποῖο δὲν ἐτόλμησαν τὸ 1924, δηλαδή νὰ ἀλλάξουν τὸν Ὅρο τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τὸ πῶς θὰ τὸ διαπράξουν αὐτὸ εἶναι ἀπλὸ καὶ προφανὲς σὲ ὅποιον γνωρίζει τὴν ὑπόθεσι. **Εἶναι** δηλαδή, νὰ δεχθῆ ὅλη ἡ Χριστιανοσύνη τὸν ὅρο τῆς Νικαίας μὲ γνώμονα τὰ σημερινὰ ἀστρονομικὰ δεδομένα.

Μία τέτοια λύσις θὰ ἀπαιτοῦσε μία ὑποχώρησι ἀπὸ τὶς δύο μεριές, ἐφόσον ἀπὸ τὴν μία μεριά ὁ Δυτικὸς ὑπολογισμὸς εἶναι λανθασμένος κατὰ τὰ ἀστρονομικὰ δεδομένα, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ὑπολογισμὸς τῶν Ὁρθοδόξων βασιίζεται στὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπως τηρήθηκε τώρα χίλια ἐπτακόσια χρόνια, χωρὶς νὰ δημιουργηθῆ κανένα πρόβλημα οὔτε στὴν Ἐκκλησία οὔτε στὸ κράτος.

Τὸ θέμα αὐτὸ ἔθιξε ὁ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ Ἀδελφός, ὁ Ἅγιος Λαρίσης, ἀπὸ αὐτὸ τὸ βῆμα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ ἐκφράζω ἐδῶ τὴν συμφωνία μου με τὴν γνώμη του, ὅτι πιθανὸν οἱ νεωτεριστὲς, ἀφοῦ διαπιστώνουν πλεόν τὴν τελεία ἀδιαφορία τῶν περισσοτέρων πιστῶν γιὰ τὰ θέματα τῆς Πίστεως, νομίζουν ὅτι ἤλθε ἡ κατάλληλη στιγμή νὰ προχωρήσουν στὸ τελευταῖο βῆμα πρὶν τὴν ἔνωσι μὲ τὴν αἰρετικὴ Δυτικὴ Ἐκκλησία, δηλαδή τὴν κατάλυσι τῆς τάξεως τοῦ Πάσχα, ἢ ὅποια ἀκριβῶς ἐπὶ χίλια ἐπτακόσια χρόνια ὀρίζει τὴν ζωὴ τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν.

Τὸ ἐὰν θὰ τολμήσουν νὰ προχωρήσουν οἱ νεωτεριστὲς σὲ μία τέτοια ὀλέθρια ἀπόφασι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀντίδρασι τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Πιθανῶς στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρουμανία τὸ 1924, καὶ στὴν Βουλγαρία τὸ 1968, οἱ ἀνώτεροι ταγοὶ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐπίστευαν, ὅτι ἡ ἀντίδρασις στὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἐὰν ὑπῆρχε ἀντίδρασις, θὰ ἦταν ἀσήμαντη. **Ἐ**κακὰν λάθος, καὶ ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ δημιουργία σχίσματος, στὸ ὁποῖο βέβαια οἱ νεωτεριστὲς εὐρίσκονται στὴν θέσι τῶν ἀποσχισθέντων ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἀνθεὶ καὶ προχωράει ἡ γνησία Ὁρθοδοξία στὶς τρεῖς αὐτὲς χώρες.

Γνωρίζουν οἱ καταλυτὲς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅτι πιθανὸν μία

ἀλλαγή τοῦ Πασχαλίου θὰ δημιουργοῦσε ἄλλο σχίσμα ὅπως τὸ ἡμερολογιακὸ τὸ 1924, ἀλλὰ δυστυχῶς φαίνεται ὅτι δὲν φοβοῦνται πλέον τὴν ἀντίδρασι τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλωστε, μὲ τὴν Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀποκλείεται νὰ δεχθῆ μία τέτοια ἀλλαγή, οἱ λειτουργικὲς σχέσεις ἔχουν διακοπῆ, ἤδη γιὰ χρόνια, λόγω τῆς ἀντικανονικῆς δράσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως στὴν Οὐκρανία, ὥστε ἡ Ρωσικὴ ἀντίδρασις μπορεῖ εὐκόλα νὰ ἀγνοηθῆ.

Μόνον ἡ πάροδος τοῦ χρόνου θὰ δείξη ἐὰν ἐφέτος ἡ ἀργότερα οἱ οἰκουμενιστὲς θὰ προχωρήσουν μὲ τὰ καταλυτικὰ τους σχέδια.

* * *

Ἡ ἀλλαγή τοῦ ἡμερολογίου ἐπεβλήθη μέχρι τὸ 1930 καὶ στὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, ὅπως καὶ στὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, ἀλλὰ τὰ σχετικὰ στοιχεῖα τῆς ἱστορίας τῶν περιοχῶν αὐτῶν δὲν εἶναι τὸ θέμα μου ἐδῶ. **Ἄλλωστε**, μόνο στὴν Κύπρο δημιουργήθηκε ὠργανωμένη ἀντίδρασις, ἡ ὁποία ὑφίσταται μέχρι σήμερον, ἐνῶ στὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα ἦταν μόνο τῆς στιγμῆς.

Ὅμως, παντοῦ ὅπου στὸν κόσμον παρατηροῦμε, βλέπομε ὅτι ἡ ἀλλαγή ἔγινε:

Πρῶτον, με σκοπὸν κακόν.

Δεύτερον, με τρόπον κακόν.

Καὶ τρίτον, με ἀποτέλεσμα κακόν.

Μόνον οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας μποροῦν νὰ χαίρωνται γιὰ τέτοιο φαινόμενο.

Ἐφόσον λοιπὸν ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀρχηγῶν τῶν νεωτεριστῶν εἶναι πρᾶγμα ἀνθρωπίνως ἀδύνατον, πρέπει ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ γινώμεθα τὸ Εὐαγγελικὸ «φῶς» ποῦ θὰ δείχνη τὸν δρόμο τῆς ἐλπίδος στοὺς καλοπροαιρέτους πιστοὺς τῶν «ἐπισήμων Ἐκκλησιῶν».

Τότε οἱ ἀγῶνες τῶν πνευματικῶν προγόνων μας δὲν θὰ ἀποβοῦν εἰς μάτην, ἀλλὰ θὰ μπορέσουν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως νὰ ποῦν τὸ «*ἰδὸν ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός*». **Γένοιτο!**

Παραπομπές

(*) Ὁμιλία Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, ἡ ὁποία ἐξεφωνήθη στὸ Δημαρχεῖο τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φυλῆς, τὴν

21.10/3.11.2024, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῶν 100 ἐτῶν ἀπὸ τῆς *Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας*.

• Στὴν *Ἱστοσελίδα* τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς προβάλλεται καὶ ἡ σχετικὴ ταινία τῆς Ὀμιλίας (*βλ. ἐδῶ*).

1. Ἀνακοινωθὲν Ἰ' Συνάξεως τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, 3ῃ Σεπτεμβρίου 2024, βλ. <https://ec-patr.org/>.